

SESTRY NADĚJE

Kde jsi,
Élisabeth?

Sophie de Mullenheim



e-knihy

Děkujeme Vám za nákup této e-knihy. Jsme rádi, že můžeme touto cestou přinášet dobré zprávy do světa digitálních médií.

Jestliže se Vám podařilo dokument stáhnout z nějakého webu bez placení, tak si jej, prosím, pořídte ještě jednou, férově, na našich webových stránkách <http://www.paulinky.cz/obchod/E-knihy/>. Může se Vám zdát, že je to zbytečné a že chceme na e-knihách vydělávat. I vydání e-knihy nás něco stojí, zejm. autorská práva, překlad a redakční práci. Vaše platby nám tak umožňují vydávání dalších elektronických titulů.

Nakladatelství Paulínky
www.paulinky.cz

 SESTRY NADĚJE 

Kde jsi,
Élisabeth?

Sophie de Mullenheim



© Fleurus Mame, Paris 2011

Illustrations © Vít Pelc, 2015

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2015

Petrská 9, 110 00 PRAHA 1

Tel.: 222 311 206

E-mail: paulinky@paulinky.cz www.paulinky.cz

ISBN 978-80-7450-185-2 (Tištěná kniha, 1. vyd.)

ISBN 978-80-7450-265-1 (PDF)

ISBN 978-80-7450-266-8 (ePUB)

ISBN 978-80-7450-267-5 (Mobipocket)

*Věnováno opět mému manželovi
a našim dětem
a také Astrid za její důvěru*

Kapitola I

Lyon, konec ledna 1887

Emílie sedí v lehkém kočáře, který ji veze domů, a vzdorovitě se dívá na svou matku.

„Víte přece, že nemám moc ráda překvapení!“

Emílie špatně předstírá rozhořčení. Matka jí slíbila překvapení a teď se jí za nic na světě nedaří skrýt svou nedočkavost. Už když byla malá, bavilo jejího otce pozorovat, jak netrpělivě dupne nožkami, když jí přinesl dárek. Rád prodlužoval její muka tím, že každý předmět balil do několika vrstev papíru.

„Oč jde?“ ptá se dívka s netrpělivým podrážděním.

„Jen strpení!“ směje se paní Décochetová. „Už jsme skoro na místě.“

Lyonské ulice se jedna po druhé rozsvěcují v rytmu kroků lampářů. Pomalu se snáší noc. Lednové dny jsou ještě krátké. Každý se vrací domů co nejdříve, aby se tak vyhnul noční tmě. Některé ulice jsou špatně osvětlené. Vyvolávají představu skrytých temných doupat, odkud vám kdykoliv hrozí přepadení a kam v pozdních hodinách není radno vkročit.

„Jak se ti líbila ta divadelní hra?“ ptá se paní Décochetová, aby změnila předmět rozhovoru.

„Moc,“ odpovídá rychle Emílie. „Nepodaří se vám ale odvést mou pozornost jinam,“ dodává potměšile. „O jaké překvapení se jedná?“

„To opravdu nemůžeš chvíli počkat?“ pohoršuje se naoko její matka.

„To sotva! Tahle drožka je tak pomalá!“

Paní Décochetová podlehne nátlaku své šestnáctileté dcery.

„Rozhodla jsem se, že ti napovím,“ prohlašuje konečně. „Je to dopis. Nebo spíš balíček.“

Emílii se rozbušilo srdce. Že by jí konečně napsal Teofil? Bratr Konstancie Cerisaieové odjel před měsícem do Paříže a Emílie se od té doby cítí, jako by jí chyběla část jí samé. Každý den netrpělivě očekává dopis od mladého muže.

Krátce před Vánocemi Emílie zjistila, že je pro Teofila víc než jen pouhou známou. Přiznal se jí, že na ni často myslí a že ji shledává velmi půvabnou. V tom okamžiku se jí zdálo, že jeho hluboce modré oči říkaly ještě daleko víc. Emílie cítila, jak se jí rozbušilo srdce. A pochopila své vlastní city: Byla zamilovaná!

Paní Décochetová si nemůže nepovšimnout zasněného úsměvu na tváři své dcery. Ví, co to znamená. Poznala stejné pohnutí, když ještě jako hodně mladá dívka potkala jednoho prudkého mladého muže zapáleného pro Voltaira a pro vše nové, jehož jméno bylo Georges Décochet.

„Není nic krásnějšího než věda!“ opakoval pokaždé. „Pravdu má jen Voltaire!“ říkával, jako by se vysmíval každému, kdo se zmínil o náboženství.

Bohužel brzy tomu budou už čtyři měsíce ode dne, kdy pan Décochet ve spánku náhle zemřel a zanechal po sobě vdovu s neutěšitelnou dcerou. Věda nedokázala předpovědět jeho předčasný odchod a Voltairovy myšlenky neznamenaly

žádnou útěchu pro obě ženy jeho života. Zůstaly samy a bez jakékoli naděje. Bylo nezbytné, aby Emílie objevila dopisy Charlotte z Naděje a díky nim poznala rodinu Konstancie Cerisaieové, aby tak paní Décochetová i její dcera zjistily, že smrtí všechno nekončí. To přineslo ulehčení od jejich bolesti. A Teofil Cerisaie přispěchal, aby Emílii vrátil úsměv na rty a červeň do tváří.

Paní Décochetová nechce ve své dceři vzbuzovat planou naději.

„Je to dopis z La Rochelle,“ upřesňuje.

Emíliin úsměv hned zmizel.

„Říkáte z La Rochelle?“

„Nečekala jsi na zprávy o Charlotte z Naděje?“ ptá se paní Décochetová.

Emílie krčí rameny.

„Ne,“ odpovídá.

Paní Décochetová se pobaveně usmívá.

„Znamená to, že tě Teofil natolik zaměstnává, že už se vůbec nezajímáš o Charlotte z Naděje?“ škádlí ji.

Emílie se červená. Její láska k bratrovi Konstancie už není pro její maminku žádným tajemstvím. Paní Décochetová velmi rychle pochopila, že tento mladý muž má v srdci její dcery zvláštní místo.

„Zdálo se mi, že ta dívka z jiného století pro tebe hodně znamená,“ dodává paní Décochetová.

Její matka má pravdu. Po několika týdnu žila Emílie jen pro Charlotte z Naděje! Poté co našla v tajné skrýši svého pokoje dopisy pocházející z období Revoluce, nadchla se pro odvážnou dívku, která se neváhala pro víru vystavit nebezpečí. Charlottiny listy adresované její sestře Élisabeth v anglickém exilu, kde jí popisuje svá dobrodružství, dokázaly Emílii

rozrušit i rozplakat. Svědectví Charlottiny víry pomohlo Emílii znovu nalézt chuť i odvahu žít navzdory smrti milovaného otce. Emílie se za každou cenu chtěla dozvědět, co se stalo s dívkou z minulého století, a snažila se proto spolu s přítelkyní Konstancí vést pátrání. Podařilo se jim zjistit, že Charlotte z Naděje přežila období Revoluce a že v rodinném zámku v La Rochelle založila sirotčinec.

Emílie vzdychá.

„Máte pravdu,“ přitakává. „Poslední dobou myslím méně na Charlotte. Určitě je to tím, že už vím, že po Revoluci žila šťastně.“

„A její sestra?“ ptá se paní Décochetová.

„Élisabeth?“

„Ano, Élisabeth.“

„To nevím. Sestra Marie-Anežka ze sirotčince ve svém posledním dopise píše, že se podle všeho nikdy do Anglie nedostala.“

„A...?“ vybízí ji paní Décochetová.

Emílie se na matku nechápavě dívá.

„A tebe nezajímá, co se s ní stalo?“ diví se paní Décochetová.

Emílie mlčí.

„Má drahá,“ obrací se k ní s povzbuzením matka, „proč bys teď nemohla začít pátrat po Élisabeth? Já vím, že pořád myslíš na okouzlujícího Teofila, ale nemůžeš žít v očekávání jeho dopisů, aniž by ses něčím zabývala.“

„Každý den mám přece hodiny s domácím učitelem!“ opáčila nepřesvědčivě Emílie.

„Teofila nezradíš, když budeš občas myslet na něco jiného,“ pokračuje paní Décochetová, neberou v potaz dceřinu výmluvu.

Emílie polyká vzlyknutí.

„Tolik mi chybí,“ přiznává v zamumlání. „Přála bych si vědět, jestli na mě myslí.“

„Já vím, má drahá. Stýskalo se mi po tvém tatínkovi úplně stejným způsobem, když jsme se začali vídat. A dnes mi chybí ještě víc. Ale ty se musíš něčím zaměstnat, nesmíš se uzavřít do sebe. Charlotte z Naděje ti dala tolik energie!“

„Ale...“

„Teofil ti to nebude mít za zlé. Myslím si, že to bylo určitě to tvoje nadšení a odhodlání poznat, co se stalo s Charlotte, které se mu na tobě tolik líbily.“

Emílie se usmívá. Teofil vždycky považoval Charlottin příběh za zajímavý. I on sám vedl své vlastní pátrání.

„Dobrá tedy!“ říká kurážně Emílie. „Máte pravdu. Ještě jsem se sestrami z Naděje neskončila!“

Kapitola II

Emílie s matkou vystupují z vozu, jenž zastavil u chodníku před jejich domem.

„Děkuji vám, Erneste,“ říká vdova na adresu kočího. „Je to pro nás vždycky potěšení, když nás vezete domů.“

„Milostpaní je příliš laskavá,“ odpovídá strarý muž zachumlaný do těžkého vlněného pláště. „Přijedu pro vás zítra ráno, abych vás zavezl k manželům Cerisaieovým a pak k panu Nadarovi.“

„Výborně, Erneste,“ děkuje paní Décochetová. „Na shledanou zítra o půl dvanácté.“

„Dobrou noc, milostpaní,“ zdraví kočí.

„Dobrou noc, Erneste.“

„Na shledanou zítra, Erneste,“ zdraví také Emílie a široce se usmívá.

Matka s dcerou se otáčejí, aby vystoupily po několika schůdcích k domovním dveřím. Evženie, věrná Emíliina guvernanka z dob jejího dětství, rozsvítila svíčku v lucerně visící nad vchodem. Ernest ještě čeká, až se za ženami zavřou domovní dveře, a teprve potom odjíždí.

Klapot koňských kopyt se pozvolna vzdaluje a ulice de la Plume se pomalu zahaluje do závoje nočního klidu. Nějaká silueta se vynořuje ze stínu a pokradmu vyklouzne z uličky. Je zbytečné, aby zde déle prodlévala, dotyčný vyslechl rozmluvu paní Décochetové se starým kočím. A ví už toho dost.

Kapitola III

Zámek Naděje, 20. ledna 1887

Slečny,

Váš zájem o bývalé majitelky zámku Naděje měl příznivý dopad na naše zařízení, neboť jsme díky Vám zahájili velký a důkladný úklid! Po několik let jsme stále odkládali systematickou klasifikaci našeho archivu. Díky Vám jsme našli odvahu se do tohoto úkolu pustit a objevy, kterých se nám takto dostává, jsou nespočetné. Co se týče chuchvalců prachu, tak těch je ještě mnohem víc!

Nebudu Vám do detailu vyjmenovávat vše, co se nám podařilo vylovit, omezím se jen na to, abych Vás informovala o nálezech, které by Vás mohly zajímat. Ještě jednou Vám děkuji za Vaše pátrání, které mě, musím přiznat, velmi baví. Pokaždé se do něj pouštím s určitým potěšením. Váš dlouhý dopis z počátku roku, v němž mi děkujete za mé předešlé objevy a líčíte dobrodružství slečny Charlotte z Naděje, mě velmi nadchl. Od té doby se nemohu ubránit přání dozvědět se, co se vlastně stalo se slečnou Élisabeth z Naděje, mladší sestrou bývalé majitelky našeho ústavu.

Při třídění našich nesčetných dokumentů jsme si povšimli, že nám mnohé záznamy chybí, ale po dlouhém hledání se nám je konečně podařilo najít. V jednom z nich, s datem z roku 1803, jsem bezpochyby narazila na jméno Élisabeth. Nicméně nemohu to říci s určitostí, protože písmo paní z Tertru, bývalé slečny z Naděje, je na tomto místě špatně čitelné.

Na druhou stranu jsem v záznamech učinila jiný objev, který Vám bez odkladu posílám. Jsem si jistá, že Vás bude zajímat stejným způsobem, jako tomu bylo i u dopisů, které jste našla, slečno Emílie, ve svém pokoji.

Budete-li, slečny, potřebovat další informace, jsem Vám naprosto k dispozici. Z mé strany budu pokračovat v třídění záznamů, a pokud zase na něco narazím, dám Vám bez prodlení vědět.

Ať Vám Pán žehná a ochraňuje Vás!

Sestra Marie-Anežka

P.S.: Prosím o navrácení přiloženého spisku, až jej nebudete potřebovat. Kdo ví, zda by nemohl posloužit i jiným lidem, kteří by se vydali po stopách těchto odvážných dívek?

Emílie si prohlíží krásný svazek, který jí poslala řeholnice ze sirotčince na zámku Naděje. Hladí opotřebovanou koženou vazbu a netroufá si ještě otevřít její desky. Vychutnává si mrazení v zádech, které pochází z rodícího se nadšení. Její matka se nespolekla: sestry z Naděje ji znovu rozproudují krev v žilách a pomyslení na novou pouť v jejich společnosti ji vzrušuje.



Le Génereux, 7. října 1792

*Jako dítě jsem trávila s otcem dlouhé hodiny na ná-
břeží přístavu v La Rochelle. Dívala jsem se na lodě, kte-
ré odplouvaly a připlouvaly, a snila jsem o tom, že bych
se na jednu z nich nalodila a vydala se ke vzdáleným ob-
zorům. Záviděla jsem plavčikům s tvářemi ošlehanými
mořským větrem a osmahlymi sluncem. Já, slečinka s por-
celánově bílou pleťí, jsem si představovala sebe samu, jak
brázdím širý oceán po stopách Kryštofa Kolumba.*

*Dnes se můj dětský sen stal realitou. Ráno jsem se na-
lodila na palubu Le Génereux, obchodní lodi s nadmutý-
mi boky, která odplouvá do Anglie. Nicméně neodjíždím
na cestu kolem světa. Utíkám ze své vlasti, abych se vyhnu-
la bouřím, které jí otřásají. Jedu do Anglie, abych se ukryla
před revolučním terorem, který tak ničí Francii. Dala bych
přednost cestování za jiných podmínek, abych si tak moh-
la plně vychutnat to dobrodružství. Navíc tu zanechávám
svou sestru Charlotte, která odmítla jet se mnou a zůstala
na našem zámku Naděje. Modlím se, aby se jí nestalo nic
zlého.*

*Na palubě je čerstvý vzduch a já píšu na stočených la-
nech pohozených v koutě. Prozatím mám k dispozici jen
takovýto psací stůl. Později ale, až nám přidělí naše kajuty,
se budu moci pohodlně uvelebit u malého sekretáře.*

*Vzala jsem si s sebou tenhle tlustý, nepopsaný deník
vázaný v kůži. „Napišete do něj spoustu příběhů,“ řekl mi
můj kmotr, strýc Paul-Antoine, který mi jej daroval. Mís-
to abych zde psala o dobrodružstvích smyšlených hrdi-
nů, budu líčit svůj vlastní život. Doufejme, že bude stejně*

vzrušující jako historky, které bych si vymyslela o jiných lidech. Ať je tomu jakkoli, díky této knize budu mít zaznamenány všechny své vzpomínky a nezapomenu tak na nic z toho, co mě v následujících dnech potká. Navíc to bude i můj důvěrník. Jsem nenapravitelně upovídaná, jak mi bez přestání opakuje moje sestra. Ale teď cestuji bez ní, a když tady Charlotte není, kdo mi bude naslouchat? Tato kniha se k tomu náramně hodí.

Vše, co mě obklopuje, je pro mě tak nové, že bych dokázala popsat polovinu stránek jen líčením toho, co vidím. Loď, moře, cestující, manévrování... prostě všechno! Chci všechno objevit, všechno pochopit, všechno poznat, abych nikdy nemohla litovat, že jsem odjela a zanechala tu svou sestru. Pokud toho budu litovat, nedostanu se dopředu a nebudu moci věřit, že zítřek přinese lepší časy. Neboť zítra nastanou lepší časy, to je neoddiskutovatelné! Musím znovu spatřit svou sestru a vrátit se do své země. Slíbila jsem si to. Slíbily jsme si to!

Kapitola IV

Emílie s údivem otáčí stránky. Všechny jsou pokryty Éli-sabethiným písmem, mnohem drobnějším a rychlejším než písmo její sestry Charlotte. Vypadá to, jako by dívka používala schválně miniaturní písmenka, aby tak měla víc místa na vyprávění všeho, co chtěla říci. Zdá se, že psala rychlostí myšlenek, které se jí honily v hlavě.

„Tak co, je to milé překvapení?“ ptá se paní Décochetová.

Emílie sebou trhne a usmívá se. Pohlcená četbou úplně zapomněla na matčinu přítomnost. A co víc, ještě si ani nestáčila svléknout svůj vlněný plášť! Sotva vkročila do vestibulu jejich domu, vrhla se na balíček zaslaný sestrou Marií-Anežkou a pohroužila se do četby tlustého svazku, aniž by se starala o cokoli dalšího.

„Promiňte, maminko,“ omlouvá se dívka, „ale to všechno vypadá tak napínavě, že jsem na nic jiného nepomyslela.“

„To nevádí,“ ujišťuje ji paní Décochetová. „Jsem šťastná, že se ti vrátilo tvoje nadšení. Je ale pozdě a chtěla bych si jít lehnout. Zítřka mi o tom všem povyprávíš. Nečti ale dlouho do noci. Tvůj domácí učitel přijde brzy ráno. Nezapomeň, že zítřka jdeme k Cerisaieovým.“

„Slibuji vám to, maminko,“ odpovídá Emílie a líbá matku na tvář.

„Opravdu!“ naléhá paní Décochetová. „Pak jdeme k tomu velkému fotografovi Nadarovi a já si nepřeji, abys na portrétu vypadala povadle.“

Emílie se znovu pohroužila do četby a poslední mamincina poznámka už unikla její pozornosti. Élisabeth přece nenechá čekat!



Le Génereux, 7. října 1792

Viděla jsem svou kajutu. Sbohem krásný psací i toaletní stolku! Musím se i nadále spokojit s tím, že budu psát na kolenou. Vysmívám se sama sobě, že jsem si představovala, že bych mohla mít něco jiného, než co jsem před chvílí viděla. Myslela jsem si, že těch 10 zlatých louisdorů poplatku za nalodění, které kapitán dostal, budou stačit, aby se mi dostalo zvláštní péče. Zmýlila jsem se!

Ta kajuta je spíš jako společný sál, je to volný prostor nacházející se v mezipalubí naší lodi. Je zde několik desítek dřevěných visutých lůžek, která slouží jako postele pro všechny mé spolucestující. My všichni zde budeme nacpáni jako překážející hosté kapitána bez skrupulí. Když jsem se zeptala plavčíka, který mě doprovázel, kde spí muži, tak se jen hlasitě smál. Muži i ženy budou společně sdílet stejné prostory. Sbohem cudnosti! Dokonce i nižší důstojníci a dělostřelci tu budou spát s námi. Jenom vyšší šarže a kapitán mají právo na vlastní kajutu. Co se týče námořníků a plavčíků, tak ti budou spát v podpalubí v houpacích sítích zavěšených mezi trámy.

Poté co jsem vešla do místnosti, která se teď může nazývat mou ložnicí, zaštípal mě v krku nějaký ostrý zápach. „To je střelný prach!“ vysvětlil mi námořník, když si všiml mého úšklebku. Velké skladiště, jež je naší noclehárnou, není ničím jiným než bývalou zásobárnou sudů se střelným prachem. Ten smrad je příšerný. A když se k němu ještě přidá zápach všech těch ubožáků, kteří se potí strachem už jen při pomyslení na naši plavbu, je zde nedýchatelné. Dávám proto přednost útěku na palubu.

Nicméně jsem si v těch prostorách musela najít lůžko. Zvolila jsem si ho poblíž malého otvoru provrtaného ve volném okraji lodi. Aspoň zde budu moci trochu volněji dýchat.

Zabydlela jsem se v blízkosti jedné milé rodiny. Muž je velký a statný, ale jeho pohled je uhybavý. Stydí se snad, že tímto způsobem opouští svou zem a své blízké? Jeho žena je nesmírně krásná a velmi uzavřená. Plaše se na mě usmála, když jsem se usadila na okraji postele, kterou jsem si vybrala. Jestli nám to čas dovolí a pokud se nám podaří překonat ostražitost, která nás udržuje v patřičné vzdálenosti, možná bych se s ní mohla spřátelit.

Tito manželé mají dvě roztomilé malé děti. Chlapce Kamila a mladší holčičku Marii. V okamžiku, kdy jsem se k nim přiblížila, se zrovna dohadovali, kdo z nich bude mít tu výsadu spát na horní „posteli“. Pro ně je cestování lodí nevšedním dobrodružstvím a každá minuta má pro ně přichystáno množství překvapení a objevů. Doufám, že si zachovám stejně dětský pohled, abych dokázala žasnout nad vším, co mě obklopuje.

Než jsem si šla lehnout, vrátila jsem se na palubu, kde doposud píšu. Je to tak opojné cítit vítr ve vlasech! Zůstala jsem nějakou chvíli opřená o zábradlí dívajíc se, jak se moře tříští o bok lodi na nekonečné množství pěnových vložek. Při každém pohybu lodi naráží lodní kýl na oceán, což způsobuje dutý a zároveň uklidňující zvuk. Tento opakující se pomalý pohyb mi vůbec nezpůsobuje mořskou nemoc, naopak mě uklidňuje. Uvědomuji si své štěstí, protože všichni cestující se necítí stejně dobře jako já. Je jich hodně, co se s útrpným výrazem ve tváři drží za břicho. Jsou zelešní, bílí či našedlí.

Občas se jim zkříví rysy a spěchají k zábradlí, aby se rozdělili s rybami o zbytky večeře. Je mi jich líto. Cesta má trvat déle než týden...



Le Génereux, 8. října 1792

Jaká příšerná noc!

Všechno přitom začalo tak pěkně: noc byla překrásná. Hvězdy se jedna po druhé rozsvěcovaly na obloze a já jsem se dlouho s nosem vysoko zdviženým do větru obdivovala Mléčné dráze. Měsíc se zrcadlil v moři, které zčernalo tak jako obloha. Jeho něžně bílé světlo hladilo vodní hladinu, která se mírně čerila vlnkami. Bylo to tak nádherné, že jsem úplně zapomněla, kde jsem a hlavně proč tu jsem.

Po kráse na palubě mi připadal návrat do místa nočního odpočinku jako sestup do pekel. V okamžiku, kdy jsem otevřela dveře, mě zaplavila hustá a lepkavá vlhkost. Z množství těl vměstnaných do uzavřeného prostoru se mi okamžitě zvedl žaludek. Byla jsem v pokušení vrátit se zpátky na palubu, ale noční vzduch se tak ochladil, že bych riskovala onemocnění. Představa, že bych musela celé dny zůstat ležet v tomto prostoru, mě nakonec přesvědčila, abych si šla lehnout. Sevřela jsem tedy zuby a tápajíc jsem se vydala k dřevěné posteli, kde jsem zanechala své zavazadlo. Celá ztuhlá jsem se uložila ke spánku ve svých cestovních šatech. Jak bych mohla spát jinak než ve svrchních šatech? Nezdálo se, že by se tu někde našel prostor vyhrazený k toaletě cestujících. V žádném případě nepřichází v úvahu, že bych se mohla svléknout v přítomnosti všech těch neznámých lidí a navíc povětšinou mužského pohlaví! V každém případě se obávám, že bych dostala nějakou příšernou nemoc, kdybych odhalila byť sebemenší kousek kůže jedovatému vzduchu, který mě obklopuje.

Po ulehnutí nezbyvalo nic jiného než spát. Ale to nešlo! Upřeně jsem hleděla na kousíček noční oblohy, který bylo možné vidět škvírou v lodním boku v nohách mého slamníku. Nepřinášelo mi to tolik pokoje jako před chvílí venku a sotva se mi podařilo zahlédnout svit jediné hvězdy. Co se týče ticha, které mě obklopovalo na palubě, tak po tom nebylo ani vzdechu. V „ložnici“ všechno vrzalo, chrávalo a skřípalo zuby. Děti naříkaly ze spaní. Nějaký muž křičel ze sna. K suchému kašli a chrchlání se přidalo skřípání dřevěných konstrukcí postelí, které se deformovaly pod tíhou na nich spočívajících těl. To všechno by se ještě dalo vydržet, kdyby se k tomu nepřidal vše prostupující zápach natěsnaných lidských těl. Všude kolem bylo cítit pot, zvratky a smradlavé nohy! Magdaléna, naše stará guvernánka, říkávala, že se čistota člověka pozná podle barvy jeho nohou... a já dodávám, že také ještě podle jejich zápachu!

Nakonec jsem přece jenom přemožená únavou usnula. Ráno jsem se prudce probudila a nevěděla jsem, kde to jsem. Spleť těl a zavazadel, která mě obklopovala, mě v nejmenším nenaplňovala důvěrou. Vztyčila jsem se na lůžku zděšená a celá rozbolavělá po tak náročné noci. A v tom okamžiku jsem uslyšela moře. Přelévalo se v neustálém pomalém pohybu. Musela jsem vyjít ven!

Charlotte mi už teď tolik schází! Tak ráda bych se s ní o to všechno podělila! Kdybych aspoň věděla, že je v bezpečí, lépe by se mi tak snašelo naše odloučení.

Kapitola V

Denní světlo prosvítá okenicemi a hladí Emílii po tváři. Dívka zamrká a s údivem se protahuje. Co tu dělá? A ještě k tomu oblečená? Usedá na okraj lenošky, kde před tím ležela, a uhlazuje si své pomuchlané dlouhé taftové šaty světle šedé barvy. V tom si všimne knížky vázané v kůži, která leží na zemi. Deník Élisabeth z Naděje! Musela včera večer při čtení usnout.

Dívka zvedá tlustý svazek a pokouší se najít stránku, kde večer přestala číst. Očima rychle přejíždí natěsnané řádky v naději, že jí některá věta připomene včerejší četbu. Když ji nalézá, zjišťuje, že vlastně skoro nic z Élisabethina deníku nepřečetla. Spánek ji přepadl dříve, než předpokládala. Emílie má radost: má před sebou ještě dlouhé hodiny dobrodružné četby! Je si jistá, že na stránkách popsanych Élisabeth je dobrodružství víc než dost. Charlottina mladší sestra se jí okamžitě zalíbila. Je živá, spontánní a bezpochyby temperamentnější než její sestra. Její schopnost žasnout slibuje krásné objevy a setkání.

Emílie je v pokušení znovu se ponořit do čtení, ale letmý pohled na hodiny na krbové římse jejího pokoje jí připomene, že vlastně vůbec nemá čas. Už je osm hodin! Pan de Rose, její domácí učitel, už brzo přijde. Musí se nutně před jeho příchodem upravit.

V několika minutách vyměnila Emílie své šedé taftové šaty za světle modré, které kontrastují s jejími dlouhými tmavými vlasy. Dívka usedá k toaletnímu stolku, aby si osvěžila tvář a sepnula vlasy několika sponkami. Do jedné z nich vložila látkovou květinu stejného odstínu, jaký mají její šaty, a dlouze se prohlíží v kulatém zrcadle nad toaletním stolkem.

„Chudák Élisabeth!“ vzdychá. „Nemá ani kousíček soukromí, aby se mohla upravit.“

Emílie nemá nejmenší představu o životě na lodi v 18. století, ale dovede si bez problémů představit, že je na hony vzdálený luxusu jejího lyonského domu.

Někdo znenadání klepe na dveře pokoje.

„Ano!“ odpovídá Emílie.

„Dobré ráno, má drahá,“ zdraví ji maminka a vystrkuje hlavu zpoza dveří. „Pospěš si něco zakousnout k snídani. Pan de Rose přijde a víš moc dobře, jak nesnáší čekání.“

Emílie vstává, vrhá poslední pohled na tlustou knihu ležící v lenošce a s lítostí odchází z pokoje. Před latinou by ráda dala přednost společnosti Élisabeth.



Le Génereux, 9. října 1792

Někdo se nám hrabal ve věcech! Jsem si tím jista. Před chvílí jsem se vrátila do „ložnice“ pro kapesník a našla jsem své věci rozházené a zmuchlané. Věci mých sousedů prošly stejnou „podrobnou kontrolou“. Jak je to všechno nepříjemné!

Přitom jsem si nevzala mnoho věcí, které by mohly vzbuzovat žádostivost. Miniaturu Charlotte, nějaké peníze a pár šperků po mamince, které jsem si vzala s sebou, mám schované ve váčku zavěšeném pod sukni mezi spodničkami. Zbytek nemá téměř žádnou cenu, jsou to jen památky. Kromě několika kusů oblečení nezbytných pro každodenní život a velkého vlnáku upleteného z ovčí vlny na zimu jsem si vzala už jen tatínkovu Bibli.

Kapitán lodi nechtěl, aby si cestující brali na palubu víc než jedno zavazadlo na osobu. Nadávala jsem, když mi to Ludvík oznámil poté, co mi našel na lodi místo. Jak si uložit celý život do jednoho kufříku? Kapitán o tom nepřemýšlel! Když jsem pak zjistila, jaké množství se nás naložilo, tak jsem to pochopila. Kdyby si každý vzal, co jsem si mínila sbalit já, tak by loď ani neodrazila od břehu. Neúprosně by šla ke dnu. Potopili bychom se přímo v přístavu La Rochelle!

Snažím se psát s humorem, ale ve skutečnosti mi vůbec není do smíchu. Poznání, že někdo využil mé nepřítomnosti a slídlil v mých věcech, mě znepokojuje a rozčiluje. Co hledal? Kdo mi to mohl udělat? Někdo z námořníků?